

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3012/2023
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће Београд“ са седиштем у Београду, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 414/23 од 22.02.2023. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 414/23 од 22.02.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 414/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 304/22 од 27.09.2022. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му за период од октобра 2020. године закључно са октобром 2021. године на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у готовом новцу и у боновима, исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом на сваки појединачан износ почев од означених датума доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.769,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 414/23 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, а код утврђења да је тужени исплаћивао тужиоцу тражену накнаду у мањем износу од износа прописаног одредбама члана 23. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности града Београда („Службени лист Града Београда“ број 78/18) и члана 64. став 1. Колективног уговора туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18 од 11.10.2018. године), који се примењује у спорном периоду, а у вези члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18). Наиме, наведеним Посебним колективним уговором и колективним уговором туженог није предвиђено да је висина накнаде трошкова за исхрану у току рада уговорена у бруто износу, па исте треба применити управо онако како гласе њихове одредбе, због чега није било места умањењу по основу пореза и доприноса и исплаћивању тужиоца нижих износа од уговорене накнаде. У ситуацији када се у колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се има исплатити запосленом на име накнаде трошкова исхране по радном дану, не може се на штету запосленог та одредба тумачити као да је реч о принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова, па и трошкова исхране у току рада, у складу са општим актом и уговором о раду.

Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, јер се одлуке ревизијског суда на које се тужени позива у ревизији на односе на њега, односно донете су у поступцима против других тужених и нису засноване на истом чињеничном и правном основу као у овој правној ствари.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у предметном спору поднета је 07.02.2022. године и вредност предмета спора је 42.350,80 динара.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског цензуса, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић